

Aştan da Üstün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Ocak 2024

“yani ben orkestradan kovulunca berbat duygulara kapılan ben
karşılıksız mektup yazmada üstüme kimseyi tanımayan ben
istiklal marşı'nı iki satır önceden okuyan
ilkokul bir çocuklarının başını okşayan ben
şimdi nereye koyayım bu heyecanlanmış gövdemi
nereye, soğuktan üşümüş ellerimi nereye
ah ben
ah sen...”(Alıntı)

Özlemin müptelası
Gizil bir tetikleyici iken öznenin belası
Ansızın seken bir kurşun
Gizli bir imleç
Bayrak açtığım şeytan ve zalim
Öksüz ve yetim gözlerde kendimi ararken
Yerde değil gökte hiç değil:
Kendimi, aslında kendimde bulduğum
Bir ritim bir yitim hiç değil
Ucu yanık bir şiirin bana attığı o Osmanlı tokadı

Ve işte izafi bir seçenek iken ölüm
İdamına sevdiğim şehir
İzleklerin her biri kutsanmış
Bir gülüş gibi bir buse
Sür-git hüznün realitesi
Aşkla yanan bir ateş gibi en zirvede
Yaşadığım kadar yaşattığım duyguların her biri
Nasıl ki gördü görmez mi
O en dibi...

Mahzun bir gülüşün kundaklandığı nice yeis:
Beyitlerin sarmalında saklı o ses
Ve işte kundakladığım her bir şiir benim bebeğim gibi
Anne mizaçlı baba yandaşlı
Sözcüklerin korunda közünde yaslı
Başımın yaşlı telaşı
Nasıl ki aşkın;
Nasıl ki Rabbin izinde.
Seyyah bir semazen misali
İçime kaçan şiirlerin çözeltisi
Mağdur bir iklim b/ellediğim kadar aşkı...

Sobelendim bir ikinci vakti: sağdıcımdı aşk solumda çalan susmak bilmeyen o şarkı:
Kim demişse ne güzel eylemiş:
Aşktan da üstün aşktan da üstün...
İstifli bir telaşı buyur ettim adeta hazır bir yemek gibi meylettiğim aşkın hazzı her halükarda özlem iken
katk ettiğim ve yaslı bir telaşı şiir bildiğim ellerimden kayıp giden zaman:
Reddi güç kabulü güç.
Revnak acılardan derlediğim bir papatya falı:
Alı al moru mor duyguların ve kıpraşan ruhumun aralıksız okuduğu salavatı nimet bildiğim huzur
eylediğim...
Yaşlı yaslı zamanlardan geliyorum ben:
Gidişine duacı acıların hızına yetişemiyorum ben.
Rengim kaçmışken ansızın.
Her anda saklı dinmek bilmeyen sızım.
Gögün kırık tamburu aşkın sadakası ve sonsuzluğun Elham'ı.
Sabrıyla düştüğüm yollardan dönüşüm olmadığı kadar da doğrularımdan mademki tek bir doğrudur
kumpasa uğrayan ve aralıksız sayıklıyorum ben bu desti izdivacı:
Size talibim, sevgili kalemim.

Tevazu yüklü gölgenizde serinlemeyi en iyi ben bilirim.
Hem hazanım hem bahar.
Hem Aşyanım hem de savruk bir sakar.
Düştüm ve kırıldım.
Düşürdüm ve seviverdim.
Düşmez kalkmaz bir Allah ve içimde saklı sonsuzluğa ettiğim her dua.
Bir meddücezir ki sonuma eşlik eden.
Bir kible ki sıramı savdığım kadar kendimden.
Müşkülüm yine kendimle münasip bir dille de sevebilirken.
İklim yorgun; iklim şaşkın.
Gazabına uğradığı kadar aşkın...
Kış mevsimi ve aylardan Ocak gel gör ki kader kurdu kış mevsimine bir tuzak:
Karı beklerken yağmalandı bulutlar.
Yağmur dilerken serçeler yağdı rahmet misali.
Güneşe âşık rüzgâr.
Güneşe âşık Ocak.
Güneşe âşık sevda.
Güneşe âşık kış.
Kışkışladığı kadar kışı ve karı ve işte rayından çıktı mevsim ve kar.
Yağmalanmış yürekler ve nameler.
Miadı dolmuş takvimler.
Aşkın hicreti.
Kış mevsiminin soğuğa ihaneti.
Sıcak bir yatak sıcaktan yatak döşek rüzgâr.
Soğuğu seven şair bir de sevseydi ya kendini!
Ne malum oysa kendini usulca sevmediği?
Doğanın kasveti aşkın rakımı buzulların eridiği:
Şair ki...
İçinde saklı o buz dağı.
Şair ki...
Yalnızlığın sarkıtı özlemin de dikiti.
Bir muamma ki şair.
Özdeşleştiği kibirli mevsim ve sevdalı şehir.
Ah, İstanbul:
Sen benim yaramsın...
Sen benim yâdım...
Sensin benim yârim bir de mevsim...
Komplimanlar sunduğum yer gök ve içimdeki heyelan ve işte enkaz altında kaldı yürek:
Sevmemekse ne demek?

Nemalandığı kadar şair havadan ve künyesinde yazılı adından.
Gül mizaçlı bir şahika.
Yıldızın aşkı dolunaya...
Ya, mehtap kime sevdalı?
Günler bıçkın.
Rüzgâr hayta.
Sözcükler hoyrat.
Şairse şaşkın ve maşuk.
Bir efsane bir şehir efsanesi yâd edilesi ve işte kalemin ve yüreğin kıblesi.
Kır saçlı şafak.
Adaklar adadığı her yeni gün ve sevdası varsın olsun hüznün bir de şairin annesi.
Duaların gücü Rabbine kavuşulası.
Şiirlerinse mevsime ve şaire ve sevgiye şirk koştugu.
Hummalı bir evren.
Hurra sesleri ile esen rüzgâr ve matem.
Renklerin hası beyaz ve hazzı hayallerin içine düşülesi şiirlerin kumpası elbet şair sevdaya sevdalı.
Melankoli ve şafak.
Sancılı bir gün doğumu ve sağdııcı iken revnak acılar.
Bir komplimansa yazdığı her şiir aslında içinde saklı çocuğa bir gözdağı vermek adına ve yitmeden çocukluğu elbet saklıdır aşkın ana kıtasında.
Yarım ada yarım ağız sevişler.
Kuşkular noksan aşk ise tek mesken.
Renkler coşkulu ve biteviye örtüşen kaderi ile.
Kim derdi ki hem?
Mustarip olduğu şairin varsa yoksa sevda ki...
Göğün tepesi yerin de dibi ve işte saat tutan şairin kalemi bir de nabzını tuttu mu aşkın lakin d/
okunulası bir ateştir ki içinden firar eden onca kıvılcım ve işte tek kıvılcımın tutuşturduğu bir yangın ve şairin yangından ilk kurtardığı:
Bilin bakalım ne ola ki?
Yaşadığı kadar yazacağı o kadar çok şey varken elbette şairin ilk kurtardığı kalemi ve yüreği boykot ettiği kadar cihanda yaşanan sevgisizliği ve de vazgeçemediği tek mevsim tüm mevsimlere şirk koşan elbet şairin dinmeyen özlemi:
Ama kendine.
Ama şiire.
En çok da Rabbine...